

שחייה בים

הסלע ההוא? ניגשים אליו?

שחו אתם, אמר, אני אחכה לכם.

למה? תראה, זה כלל לא רחוק, זה ההוא שם.

לך זה לא רחוק ואני לא אוכל, אמר.

למה? תראה איפה זה, חצי הדרך המים עוד נמוכים, ואחר-כך, מה כבר נשאר?

לא כדאי, לכו אתם, שחו לכם, ואני אשתטח כאן.

אתה מצחיק, בחיי, הנה הסלע, תראה, חצי הדרך הולכים ואחר-כך קצת שוחים וכבר עולים ושוכבים שם על הסלע השטוח ההוא והגלים הקטנים עוברים ושוטפים אותך, אתה יודע מה זה תענוג?

אל תהיה עצל, אמר כעת בני, תראה איזה כיף.

לא מעצלות, אני שחיין עלוב אחד, ואשקע לכם באמצע, למה לכם.

איזה שטויות, אמר אבי, בוא, אני מכאן ובני מכאן ונשמור עליך, בסדר? ואתה תגיע כמו מלך, תראה. תראה, אמר בני, המים עד הברכיים,

שום רוח, שום גלים, כל אחד יכול ולמה אתה לא תוכל, בוא.

*

המים היו באמת עד הברכיים והגלים לא היו אלא רק כמעט קפלים רכים ומתלקקים, ... ועוד מעט וכבר הם קרירים ולוחשים מעל המותניים, ... מיני כרים רכים רוגשים מתנשמים סביב בתנועה הרכה שלהם שאתה כבר מתחיל להיות מעורב בה ומנפנף מעליהם הולך וחוצה בידיך ומתיז מבקיע בתוכם בגופך הכאילו רוקד.

ואחר כך התחיל לשחות. ובאמת לא היה קשה כלל. וטוב שנתפתה ובא איתם, והם שוחים קצת לפניו ... סתם כזה שוחים להם ומדברים זה עם זה כאילו הכול באמת שום דבר, משהו אולי כמין הליכה במים מאוזנת נוחה כזו... ומחזירים מבט מפעם לפעם וגם מבעטים אליו מתז מים בצחוק כדי שידע שהידידות בעינה.

רק כעבור כמה דקות, אולי מדאגה מוקדמת, או מידיעה שהלוא צריך לדאוג, התחיל לחתור
ובמאמץ, מתנשם ומתנשף ופולט מים ומבעט ברגליו ואפילו משהו יותר מדי,

וגם השמש מילאה פתאום עיניו **בהטחה מרושעת של בוקק ישיר**, זוהר מדי, לא שייך לרגע הזה
שלו כעת, כשכל נשימותיו כבר הפכו והיו לבליעות חרורות, בולעות ופולטות מים מרים והכול כבר
יותר מנמאס,

ואילו המים **הנוראים והענקיים** האלה שנעשו כעת ענקיים מנשוא ומכל צד, אבל גם רעננים
ושובבים כאלה ...

מתקפצים ונוגעים בקלות שאננה באוויר ובשמש, עם כל תנועת ה**טורכיז והירוק והירוק כחול**
והסגול ירוק, ...

ירוק עשיר, ירוק ארסי, ירוק בקבוקים,

וטורכיז, טורכיז ירוק, וסגול, וכחול,

וירוק שהצהיב, וירוק מחוויר, ומבריק, עד כדי זהוב,

וזהוב שנעשה כבר ירקרק, וירוק חרוץ עמוק,

אבל פתאום והסלע כבר פה, ממש לא רחוק, רק עוד צעדים אחדים, אלמלא שכאן אין צעדים,
ושכוחותיך הולכים וכלים, ובעצם כבר כלו והלכו לגמרי. ואין לך עוד מניין לקחת כדי להניע יד או
רגל.

מגייס את שארית רצונך. מתחנן אל שארית השרירים הריקים, שיתנו לך כדי הנפת יד, כדי הדיפת
רגל, ובמשהו שאיננו עוד מכוחך אתה מרים קצת ראש והסלע הנה הוא באמת כבר כמעט במגע,
לא יאמן, ואתה כבר כמעט במגע, אלא שאין בך כוח אפילו לחשוב איך תתגבר על הכמעט הזה,
איך תצליח להידחק ולבטל את הכמעט הזה, ומה עוד יש בך כדי שתהיה יכול לעשות.
אתה הפסקת לחשוב, הפסקת לדעת, ואולי זה באמת הדבר שקורה לפני הטביעה הסופית.
אלמלא שפתאום מגע – וזה כבר הסלע.

אז עשית את זה, אמר אבי וחיך.

אמרנו לך, חיך אליו גם בני.

ורואה אז פתאום את החוף, הנה כאן, במין מפתיע שהוא כלל לא רחוק, וגם כל האנשים המתהלכים לשפתו, וגם איך כמה מהם משכשכים במים הנמוכים שלשפתו שם, ואחרים רצים על גבי מוצקות שפתו הנוקשה ואפילו משחקים בכדורים, המאושרים, ומגבות צבעוניות ודברים, והם כולם בלתי יודעים, וגם בני ואבי שלווים ומדברים פה ואולי אפילו פונים כעת אליו, אלא שכל זה באמת רחוק מדי ובלתי נקלט, ...

והוא רק ריקן, מתבייש וריקן, מפחד וריקן, ומתבייש מפחד ולא רוצה, והזה שלו והכול כאילו נבלעו בו פנימה לתוך הבטן, עם שאריות הפחד שבה מעל צרור בגד היס הריקן שאין בו שום גבר, ורק עם הפחד הממלא שם ורק השחייה הזאת בחזרה לפניו, ולא רוצה לחזור ולא יכול ואל תבקשו ממנו כלום, ורק לא לא, סופי והחלטי, מה לעשות, סליחה, אבל לא יכול. אינכם רואים? לא יכול.

טוב, אז חוזרים? אמר כעת מניין שהוא בני.

טוב, אז נחת קצת? חייך אליו אבי.

טוב, ותראה שבחזרה תמיד יותר קל, הגלים מוליכים אותך לחוף, חייך גם בני.

טוב, גם אתה צריך לחייך כעת גם אתה אליהם.

ושוב, גם הפעם ההתחלה היא קלה ונעשית מאליה.

ושוב, בהפתעה, גם המים הם רק נעימים כאלה קרירים תמימים ומשכשכים ולא כועסים כלום,

הם - (המים) נתקלים בך כאילו מתפלאים עליך, מתנגפים

בך, אבל בלקלוקי חתולים כאלה, בלשונות רכות, וכאילו הכול רק

ב צ ח ו ק, ... מכות קלילות ... קצת בועי קצף וקצת לקלוק, ואפילו אינם יודעים שזה אתה...או

מישהו, ועשויים להתקלקק כך על כל דופן....

ושאפילו אם תצרח לא ישמעו לך. ...

ואין לך כוח עוד לא לנשום ולא מה לנשום ואתה רק בקושי כאילו נושם וזה רק מים מרים

שמחניקים אותך ולא יכול לפלוט גם קצת מכל מה שהנשימות ממלאות ומשקות אותך **באונס**,

ופתאום, לרגע, אתה יודע שזו שמש אחר-הצהריים שם מאחור, מצליפה כעת קרני אור על המים ועל כל העולם שעדיין ישנו, מסתבר וקיים איכשהו כרגיל... ומבזבזת כדרכה המון זוהר שופע למי שיש לו כוח להסב ראש ולפנות אליה ולהביט פעם **מ ע ר ב ה**, אלמלא שזה למעלה מכוחו של אדם, וכנראה שגם לא יהי עוד בגורלו והוא לא יזכה עוד להסב ראשו מערבה, איזו קביעה נוראה, נדון **אחד שלא יהיה לו עוד מערבה בעולם**, ולא יוכל עוד ושום שקיעה לא תהיה לו עוד ובשבילו כבר היתה האחרונה אתמול או מתי שהוא, ואין עוד, ובעוד רגע וכבר לא יהיה כלום, ונשמע נורא מהאמין, ולא תהיה לו עוד פעם להביט מערבה, ולהביט מערבה כבר נמחק לו סופית, לא להאמין, ושהיה לו פעם מערבה זה סיפור שהיה כשעוד היה בעולם, ומעתה מערבה לא בשבילו, מחוץ לתחום שארית קיומו, כמו נדון שלא יראה עוד את הזריחה ולא את הבוקר שלאחר הזריחה ולא את היום ולא את הימים ונגמרו לו כל הימים, ואי-אפשר להבין את זה, וגם לא את השביל היפה שעשה לו בכניסה לביתו ממש לא מזמן, פעם, בזמן שהיה לו עוד זמן, כשהיה לו עוד זמן עם תוחלת ועם אחר-כך ועם כל מיני סימני-זמן.

ויש פתאום רגע לדייק במחשבה ... וכאילו בעדשה מגדילה מגדיל את שהות **ה ז מ ן** של מלוא הרגע הזה, ..., ולדעת מדויק מה הדבר הזה ומה הולך להיות ללא השב, ולראות ברור, וחד שזהו זה. שזה פה כבר הסוף

.... מה עוד יש בשארית דעתו של מי שיודע שזהו זה, רגע לפני שייכבה ולא יידע עוד דבר בעולם. ואיך זה יהיה? זה רק חושך? או זה אור גדול? או רק ריק, ... ואין כלום ורק לבן וריק ולא כלום, מה כן?

כלום כבר לא איכפת, ורק קר בכל הגוף, ולמה אינך מנסה לעזאזל להושיט ולפשוט את רגליך הסרוחות האלה, השתיים, ולמשש קצת למטה, אבל כן, בחיי, תראו, תראו, כן, אדוני אלוהים, יש וזו הקרקע, יש, זו היא, המגע בה, כן, בחיי, גע ויש,

איך שהוא ... המים האלה מתנמכים כעת **ומרפים** ממך,

הגיבורים האלה, כאילו חיית טרף נהפכה כעת לפקעת קטנה של

חתלתולים מתלקקים..

וזה כבר החוף וכל מיני איזה שהם אנשים שישנם משום מה סביב וכאילו ישנם מסתובבים

הולכים עושים דברים,

ואף אחד כאן לא יודע ואף אחד כלל לא רואה שאיזה איש נוטף אחד שחוח חוזר ובא ישר מלוע

המוות הקר שחור ...

וזה היא כן האדמה כן וזה כבר האדמה פשוט ולא שום מים, ואין יותר, לא כאלה ולא כאלה ולא

משכשכים ולא טורפים, והיא כזאת מין כל-כך נורא מוצקה כזאת... וחזקה וטובה... ונושאת

אותך בלי להרגיש אם אתה ישנך או אינך לא משנה לה לאדמה המוצקה הזאת ורק זה שיש,

בכלות כל ידיעה, רק זו הידיעה האחת הזאת,

שאדמה, שמוצקה ושיש.

